

Διακήρυξη Αγωνιστικής Κίνησης Εργαζομένων στην Τράπεζα Πειραιώς

Ζώντας με το μνημόνιο

Έχοντας κλείσει πια 9 χρόνια διαρκούς εφαρμογής της βάρβαρης ταξικής πολιτικής που συμπυκνώθηκε στον όρο “μνημόνιο”, κι έχοντας ζήσει ποικίλα κυβερνητικά σχήματα που όλα εφάρμοσαν απaréγκλιτα τη μνημονιακή πολιτική, φαίνεται ήρθε η ώρα να ζήσουμε και την εμπειρία μιας κυβέρνησης που διακήρυξε πανηγυρικά την “έξοδο από τα μνημόνια”, ενώ βέβαια εφαρμόζει κι αυτή με επιμέλεια τους μνημονιακούς νόμους.

Φυσικά, αποτελεί πολιτική αγυρτεία η θέση ότι μπορεί να εφαρμοστεί διαφορετικό μίγμα πολιτικής εν μέσω μνημονιακής επιτήρησης. Κι αυτό αποδεικνύεται από το ότι την ίδια ώρα που οι κυβερνώντες πανηγυρίζουν για το “τέλος των μνημονίων”, οι μνημονιακοί νόμοι παραμένουν ακλόνητοι, οι περικοπές μισθών και συντάξεων εξακολουθούν να ισχύουν, η λιτότητα συνεχίζεται, η δημόσια περιουσία παραμένει ξεπουλημένη σε ιδιώτες και οι κρατικές επιχειρήσεις που έκλεισαν εξακολουθούν να είναι κλειστές. Παραμένει επίσης η πρόσδεση της χώρας σε ένα μόνιμο καθεστώς επιτήρησης που διασφαλίζει ότι θα παράγονται σημαντικά πλεονάσματα κάθε χρόνο, ώστε να αποπληρώνεται το χρέος σε βάρος των κοινωνικών αναγκών. Γεύση αυτής της αγυρτείας πήραμε πρόσφατα όταν τέθηκε εκ νέου η διεκδίκηση του υπόλοιπου 50 % της αποζημίωσης απόλυσης από την ΑΤΕ. Οι ίδιοι πολιτικοί παράγοντες που δημόσια βγάζουν δεκάρικους για τη δήθεν “έξοδο από τα μνημόνια” πίσω από τις κλειστές πόρτες παραδέχτηκαν ότι δεν μπορούν να κάνουν ρούπι – και άρα δεν μπορούν να ικανοποιήσουν και το δίκαιο αίτημά μας – γιατί δεν τους δίνει άδεια η τρόικα (ή “οι θεσμοί” σύμφωνα με την τρέχουσα ορολογία), αποδεικνύοντας ότι έχουμε να κάνουμε με κοινούς πολιτικούς απατεώνες.

Η μνημονιακή πολιτική απάντησε στο ερώτημα “ποιος θα πληρώσει την κρίση;”, φορτώνοντας το κόστος της καπιταλιστικής κρίσης στους εργαζόμενους. Ταυτόχρονα, οι μνημονιακές κυβερνήσεις προστάτευσαν τα προνόμια της κυρίαρχης τάξης, όπως: το συνταγματικά κατοχυρωμένο αφορολόγητο του εφοπλιστικού κεφαλαίου, την ιδιοκτησία των τραπεζιτών προικοδοτώντας τις τράπεζες με δεκάδες δισ. που αθροίστηκαν στο δημόσιο χρέος, το αφορολόγητο της εκκλησίας, τα συμφέροντα των τεχνικών εταιρειών που συνεχίζουν να αποκομίζουν τεράστια κέρδη από τα διόδια και τις κρατικές ενισχύσεις. Και πάνω απ’ όλα ενισχύθηκε η εκμετάλλευση της ζωντανής εργασίας, σαρώνοντας την εργατική νομοθεσία των προηγούμενων δεκαετιών.

Απέναντι σε αυτήν την εξέλιξη, η μόνη υπαρκτή δυνατότητα προς όφελος των εργαζομένων, ήταν και παραμένει η ανατροπή του μνημονιακού καθεστώτος, η λύση του ζητήματος του δημόσιου χρέους με το μοναδικό τρόπο που αυτό μπορεί να γίνει, δηλαδή με τη μονομερή διαγραφή του (εκτός αυτού προς τα ασφαλιστικά ταμεία) και η εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας. Δηλαδή, το να πληρωθεί το κόστος της κρίσης από την κυρίαρχη τάξη με απώλεια της ιδιοκτησίας και της εξουσίας της. Είναι ένας δρόμος δύσκολος που απαιτεί σύγκρουση με τα ντόπια αφεντικά και ρήξη με το Ευρωενωσιακό πλαίσιο, είναι όμως ο μοναδικός δρόμος για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Άλλος ευκολότερος δρόμος επιστροφής στην προ μνημονίου κατάσταση δεν υπάρχει.

Αλλιώς, η σημερινή κατάσταση θα συνεχιστεί στο διηνεκές: Με την κοινωνική καταστροφή να συνεχίζεται, την φτώχεια να παγιώνεται για μεγάλα τμήματα των εργαζομένων, την ανεργία και τη μετανάστευση να αποτελεί τη μοναδική προοπτική για τους νέους, αλλά και την οικονομία να σέρνεται. Γιατί μπορεί το – κεντρικό στην ελληνική κρίση – ζήτημα του χρέους να διευθετήθηκε προσωρινά, όμως δεν λύθηκε και θα επανέλθει σε μερικά χρόνια, ανοίγοντας νέο κύκλο επίθεσης στα εργατικά δικαιώματα.

Το τραπεζικό σύστημα στα χρόνια της κρίσης και του μνημονίου

Οι τράπεζες βρέθηκαν στο επίκεντρο της κρίσης ήδη από το 2010. Ο χειρισμός του δημόσιου χρέους που μεθοδεύτηκε από την αρχή της εφαρμογής του μνημονίου δεν έσωσε μόνο τις γαλλικές και γερμανικές τράπεζες που είχαν δανείσει το ελληνικό δημόσιο, αλλά και τις ελληνικές τράπεζες που επίσης ήταν εκτεθειμένες στο ελληνικό δημόσιο χρέος.

Παρά τη διάσωση των τραπεζών από τις συνέπειες της κρατικής χρεοκοπίας, παρά τις επανειλημμένες ενέσεις ρευστότητας με κρατικό χρήμα που επιβάρυναν το δημόσιο χρέος και παρά την εκκαθάριση των “μη συστημικών” τραπεζών που οδήγησε στη συγκεντροποίηση του κλάδου σε 4 μεγάλα “μαγαζιά”, τα προβλήματα επανεμφανίστηκαν με τη μορφή των “κόκκινων δανείων”. Η αδυναμία αποπληρωμής των δανείων είναι φυσικά άμεση συνέπεια της οικονομικής ύφεσης. Πίσω από τα κολοσσιαία ποσοστά των δανείων που δεν αποπληρώνονται βρίσκονται κατεστραμμένα νοικοκυριά, εργαζόμενοι που μέινανε χωρίς δουλειά ή είδανε τους μισθούς τους να συνθλίβονται, συνταξιούχοι με κομμένες συντάξεις, αλλά και ελεύθεροι επαγγελματίες, μικρομεσαίοι και επιχειρήσεις που καταστράφηκαν λόγω της κρίσης. Ένα εθνικοποιημένο τραπεζικό σύστημα θα μπορούσε να λύσει το πρόβλημα με διαγραφή χρεών για τα εργατικά νοικοκυριά, ρυθμίσεις για τους εργαζόμενους μικρομεσαίους και κατάσχεση επιχειρήσεων και περιουσιακών στοιχείων για τα μεγάλα επιχειρηματικά δάνεια που είναι και ο βασικός όγκος των μη εξυπηρετούμενων δανείων. Η μνημονιακή διαχείριση όμως, επιδιώκει να βγάλει “και από τη μύγα ξύγκι” πιέζοντας ιδιαίτερα τους μικρούς δανειολήπτες.

Οι διοικήσεις και οι μέτοχοι των τραπεζών επιδιώκουν να ανακτήσουν κάθε ευρώ που μπορούνε από τα δάνεια αυτά και να ενισχύσουν πάσει θυσία την κερδοφορία τους. Χωρίς να μπορούν να δώσουν νέα δάνεια, λόγω της γενικότερης οικονομικής δυσπραγίας, στρέφονται στην ανάκτηση κεφαλαίων από τα “κόκκινα δάνεια” και στην εξοικονόμηση πόρων από το προσωπικό. Γι’ αυτό και ήδη υλοποιούνται (π.χ. Eurobank) ή βρίσκονται υπό υλοποίηση (Πειραιώς) σενάρια για απόσχιση του κλάδου των

κόκκινων δανείων. Στόχος τους εκτός από τη μείωση του ποσοστού των μη εξυπηρετούμενων δανείων, η μείωση του εργατικού κόστους μέσω της μείωσης προσωπικού.

Όπως και σε όλους τους κλάδους της οικονομίας, έτσι και στο τραπεζικό σύστημα, η μνημονιακή “κανονικότητα” σημαίνει διαρκή πίεση για μείωση μισθών, ξεχείλωμα του ωραρίου, κατάργηση του θώρου και περιστολή εργασιακών δικαιωμάτων. Γνωρίζουμε ότι το μνημονιακό πλαίσιο είναι σήμερα και θα είναι και στο άμεσο μέλλον, η βασική συνθήκη την οποία πρέπει να λάβουμε υπόψη μας στον αγώνα για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας. **Για αυτόν τον αγώνα χρειαζόμαστε ισχυρό σωματείο με αγωνιστική κατεύθυνση και μέτωπο στην εργοδοσία και την κυβέρνηση, κάτι που στην περίπτωση του ΣΕΤΑΠ είναι ζητούμενο.**

Ο ΣΕΤΑΠ σε πορεία αποσύνθεσης

Η κατάσταση του ΣΕΤΑΠ γίνεται όλο και περισσότερο ανησυχητική χωρίς να φαίνεται προοπτική ανάκαμψης.

Η μείωση μελών που φέρνει σήμερα το ΣΕΤΑΠ να είναι το τρίτο σε μέγεθος σωματείο στην τράπεζα (από πρώτο που ήταν πριν μερικά χρόνια), δεν οφείλεται μόνο στις εθελούσιες και τις συνταξιοδοτήσεις. Όλο και λιγότεροι συνάδελφοι εμπιστεύονται το σύλλογο. Ακόμα και παλιά μέλη του ΣΕΤΑΠ προερχόμενα από την Αγροτική Τράπεζα προτιμούν να μεταπηδήσουν σε άλλους συλλόγους, φαινόμενο που έχει επιταχυνθεί το τελευταίο διάστημα.

Η στάση του ΣΕΤΑΠ – με ευθύνη της πλειοψηφίας του – στα πρόσφατα γεγονότα στο RBU τον κατέταξαν στη συνείδηση των συναδέλφων στην ίδια κατηγορία με το φερέφωνο της εργοδοσίας ΣΕΤΠ.

Ακόμα και η οικονομική ευρωστία του συλλόγου – για χάρη της οποίας δεν πραγματοποιήθηκε η ενοποίηση με τον ΣΕΥΤΠΕ – σήμερα απειλείται σοβαρά και ίσως σε μικρό χρονικό διάστημα να αποτελεί παρελθόν. Αιτία γι’ αυτό ο περιβόητος λογαριασμός εξερχομένων μελών, που βασιζόταν σε ασφαλιστήριο που είχε

συναφθεί με την ΑΤΕ Ασφαλιστική. Άλλη μια νάρκη στο σύλλογο από το αχτύπητο δίδυμο ΔΗΣΥΕ – ΔΑΚΕ για την οποία ουδέποτε απολογήθηκαν. Σήμερα πάνω σε αυτό το ασφαλιστήριο πατάνε εκατοντάδες “αξιότιμοι” πρώην συνάδελφοι που σαν τις ύαινες πέσανε να πάρουν τους 3 μισθούς που προβλέπονταν από το εν λόγω ασφαλιστήριο. Το ότι αυτοί οι εκατοντάδες “αξιότιμοι” συνάδελφοι – πολλοί εκ των οποίων πρώην συνδικαλιστές των ΔΗΣΥΕ και ΔΑΚΕ, τα παραδοσιακά εκτροφεία τέτοιων μπουμπουκιών – έσπευσαν να διεκδικήσουν τους 3 μισθούς από τον πρώην σύλλογό τους, ασφαλώς κάτι λέει όχι μόνο για το πόσο χαμηλά μπορεί να πέσει κανείς, αλλά για τον τύπο του συνδικαλισμού που καλλιεργήθηκε επί δεκαετίες και στον ΣΕΤΑΠ. Συνδικαλισμό των διαδρόμων και των ρουσφετιών, που δημιούργησε και την ανάλογη συνείδηση στα “υποκείμενα” αυτού του συνδικαλισμού.

Εξαιτίας αυτής της εξέλιξης, ο ΣΕΤΑΠ σήμερα οδεύει σταθερά προς την οικονομική χρεοκοπία.

Εκτιμώντας τα παραπάνω δεδομένα και κοιτάζοντας την πραγματικότητα κατάματα, γίνεται φανερό ότι ο ΣΕΤΑΠ έχει δύο δρόμους: είτε τη συνέχιση της σημερινής πορείας εκφυλισμού με κατάληξη την πλήρη διάλυση του, είτε την άμεση ενοποίηση με κάποιο από τα υπόλοιπα σωματεία της τράπεζας.

Η συνέχιση της συνδικαλιστικής κατάπτωσης και οι “νέου τύπου” σχέσεις με την εργοδοσία

Οι δραματικές αλλαγές που έφερε στους μισθούς, τις εργασιακές σχέσεις και την εργατική νομοθεσία το μνημόνιο, άλλαξαν ριζικά το τοπίο στο συνδικαλιστικό κίνημα, ανατρέποντας “παραδόσεις” και “συνήθειες” δεκαετιών. Οι δυνατότητες της γραφειοκρατίας των συνδικάτων για προσωπικές εξυπηρετήσεις και μικρορουσφέτια συρρικνώθηκε μέχρι εξαφάνισης. Οι συνδικαλιστικές δυνάμεις που βασίζονταν σε αυτόν τον τύπο συνδικαλισμού, συνέχισαν τον κατήφορό τους, προσπαθώντας να εξασφαλίσουν την επιβίωση και τη συνδικαλιστική αναπαραγωγή τους καλλιεργώντας καλές σχέσεις με την εργοδοσία. Το φαινόμενο αυτό το βλέπουμε ανάγλυφα στην τράπεζα Πειραιώς με συνδικαλιστές από διαφορετικούς συλλόγους

να διαγκωνίζονται για την εύνοια της διοίκησης. Το είδαμε και τη μέρα της στάσης εργασίας του RBU, που μια μερίδα συνδικαλιστών των παρατάξεων ΔΗΣΥΕ-ΔΑΚΕ- ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ, δεν δίστασε να κάνει περιοδεία στο κτίριο στη Μεσογείων για να μας πει ότι διαφωνεί με τη στάση εργασίας. Εντύπωση προκάλεσαν οι ανακοινώσεις των παρατάξεων της πλειοψηφίας του ΣΕΤΑΠ που έβαζαν στο στόχαστρο τα σωματεία που κήρυξαν τη στάση εργασίας και όχι τον εργοδότη, αλλά και η ανακοίνωση της Συσπείρωσης την ημέρα της κινητοποίησης που καθησύχαζε τους συναδέλφους ότι «τίποτα από αυτά τα σενάρια δεν πρόκειται να συμβεί» και «καμία κυβέρνηση δεν είναι δυνατόν να συναινέσει σε απολύσεις στις τράπεζες».

Ο εκφυλισμένος γραφειοκρατικός συνδικαλισμός των διαδρόμων και των ρουσφετιών, την εποχή των μνημονίων μετατρέπεται σε ανοιχτά φιλοεργοδοτικό συνδικαλισμό. Στηρίζει την εργοδοσία και στηρίζεται από αυτήν. Οι χαριστικές αποσπάσεις δίνονται σε συγκεκριμένες παρατάξεις με τις ευλογίες της εργοδοσίας. Η διοίκηση της τράπεζας Πειραιώς – όπως και κάθε εργοδοσία – ενδιαφέρεται για τα σωματεία του χώρου και θέλει να κυριαρχούν σε αυτά οι “φίλιες” – στην εργοδοσία – δυνάμεις. Στις εκλογές του ΣΕΤΑΠ το 2016, η διοίκηση της τράπεζας παρενέβη με ωμό τρόπο, όπως δείχνει το σκάνδαλο της επαναπρόσληψης συνδικαλιστή της ΔΑΚΕ μετά τη συνταξιοδότησή του το 2014, προκειμένου να συνεχίσει να κάνει συνδικαλιστική δουλειά για να ανατρέψει την τότε αντιεργοδοτική πλειοψηφία (Συσπείρωση – ΕΣΑΚ – Αγωνιστική Πρωτοβουλία).

Η λογική αυτή έχει δείξει τα όριά της – Πρέπει να πάμε αλλιώς.

Δεν έχουμε κανένα κοινό συμφέρον με τη διοίκηση της «τράπεζάς μας», αντίθετα έχουμε κοινά συμφέροντα με τους συναδέλφους μας των άλλων τραπεζών και τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Ο ανταγωνισμός αφορά τους μεγαλομετόχους και τους τραπεζίτες, όχι τους εργαζόμενους. Σύμφωνα με την κυρίαρχη λογική, πρέπει να “βάλουμε πλάτη” ώστε η «δική μας» τράπεζα να μπορέσει να βελτιώσει τη θέση της και να επιβιώσει. Απαντάμε, ότι για να μπορέσουμε εμείς σήμερα να διατηρήσουμε και να διευρύνουμε τα

δικαιώματά μας, δεν πρέπει να υποχωρήσουμε στις αξιώσεις της διοίκησης, αλλά μαζί με τους συναδέλφους μας των άλλων τραπεζών να σηκώσουμε κεφάλι.

Επιδιώκουμε την αύξηση του μεριδίου των εργαζομένων στον πλούτο που παράγουν και ένα επίπεδο ζωής για τους εργαζομένους που να ανταποκρίνεται στις σύγχρονες ανάγκες. Προωθούμε την ενότητα όλων των τμημάτων των εργαζόμενων, στη βάση των πραγματικών αναγκών και συμφερόντων μας. Θεωρούμε πως το εργατικό – συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να συντονίζει τους εργαζόμενους και να παίρνει θέση για τα προβλήματά μας, μέσα και έξω από τους χώρους δουλειάς (παιδεία, υγεία, περιβάλλον, ρατσισμός, πόλεμος). Να αντιπαλεύει τον κατακερματισμό στο χώρο εργασίας ή την επιχείρηση, που με τη λογική του “διαίρει και βασίλευε” μεθοδεύεται συστηματικά από το κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις του. Ο ΣΕΤΑΠ όπως και κάθε σωματείο πρέπει να δρα σαν τμήμα του συνολικού εργατικού – συνδικαλιστικού κινήματος αντί να βουλιάζει στον συντεχνιασμό που μας οδηγεί από ήττα σε ήττα.

Προωθούμε ένα κίνημα που δεν θα φοβάται να έχει **συνολικούς πολιτικούς στόχους** με πρωταρχικό κριτήριο την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων, ένα κίνημα αντιπαράθεσης με τη συντηρητική πολιτική που θα απορρίπτει το στεγνό κομματισμό που επικρατεί τώρα.

Ποιοι είμαστε και τι επιδιώκουμε

Στο νέο συνδικαλιστικό σχήμα συναντιόμαστε πρώην μέλη της Συσπείρωσης με την Αγωνιστική Πρωτοβουλία. Έχουμε όλοι μας σταθερή παρουσία στις διαδικασίες του ΣΕΤΑΠ και συμμετοχή στους μικρούς και μεγάλους αγώνες που δώσαμε.

Επιλέγουμε την δημιουργία ενός νέου σχήματος στον ΣΕΤΑΠ ως απάντηση:

- Στον φιλοεργοδοτικό συνδικαλισμό των ΔΗΣΥΕ – ΔΑΚΕ, επειδή βλέπουμε που μας οδήγησε (αποσχίσεις κλάδων και απειλές για απώλεια πολλών κατακτήσεων του κλάδου μας) η

«αποκατάσταση των σχέσεων με τη Διοίκηση» που επαίρονται πως πέτυχαν.

- Στον υποβόσκοντα φιλοκυβερνητισμό της Συσπείρωσης, που από την εκλογή της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και μετά, συστηματικά και σταθερά, επιφυλάχθηκε να πάρει ξεκάθαρη θέση για θέματα που άπτονται του 3^{ου} μνημονίου (Γ' ανακεφαλαιοποίηση, «κόκκινα» δάνεια, πλειστηριασμοί, ομαδικές απολύσεις), προχωρώντας σε συμψηφισμούς και ομαλοποιήσεις, τόσο του πολιτικού της στίγματος, όσο και της συνδικαλιστικής κριτικής προς τις παρατάξεις της πλειοψηφίας στον ΣΕΤΑΠ.
- Στην επιλογή του Αγωνιστικού Μετώπου να μην προτάσσει την ενιαιομετωπική δράση των εργαζομένων στη βάση των κοινών συμφερόντων, αναγκών και προβλημάτων, αλλά στη βάση της συμμετοχής στο ΠΑΜΕ.

Θεωρούμε ότι για την πορεία των εργατικών μας δικαιωμάτων **όλοι έχουμε ευθύνη, είτε παρεμβαίνοντας, είτε αδρανώντας**. Γι' αυτό νομίζουμε ότι απαιτείται σήμερα **να παρέμβουμε με μια νέα συνδικαλιστική κίνηση**, η οποία να υπερασπίζεται και να υπηρετεί τον παραπάνω προσανατολισμό και στόχους. Πήραμε αυτήν την πρωτοβουλία γιατί είμαστε αντίθετοι με τον εργοδοτικό – κυβερνητικό – κομματικό συνδικαλισμό. Γιατί δε βολευόμαστε με τη μοιρολατρία, την απογοήτευση, **την αυταπάτη της ατομικής διάσωσης**. Πιστεύουμε στην οργάνωση των εργαζομένων στη βάση, στην αληθινή εργατική δημοκρατία των γενικών συνελεύσεων, των ανακλητών αντιπροσώπων, των επιτροπών αγώνα.

Έχουμε, όμως, την πεποίθηση ότι μπορούμε να ανατρέψουμε τον εργασιακό μεσαίωνα. Αυτή η πορεία μπορεί και πρέπει να ανακοπεί, αν και η δική μας πάλη είναι κοινή. **Η αγωνιστική ενότητα των εργαζομένων μπορεί να αποβεί ισχυρότερη και να τους χαλάσει τα σχέδια**. Απευθυνόμαστε σε όλους εκείνους που εκτιμούν ότι **χρειάζεται αλλαγή πολιτικής κατεύθυνσης στο συνδικαλιστικό μας κίνημα**. Αγωνιζόμαστε για την ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος, για τη συγκρότηση ενιαίου και ισχυρού συνδικάτου που θα είναι απαλλαγμένο από

γραφειοκρατικές διοικήσεις, κομματικές, κυβερνητικές και εργοδοτικές εξαρτήσεις και θα υπηρετεί τα πραγματικά συμφέροντα των εργαζομένων.

Κρίσιμο ζήτημα είναι η ενοποίηση των συλλόγων στην Τράπεζα Πειραιώς. Ο ΣΕΤΑΠ πρέπει να κάνει το βήμα που του αναλογεί, προχωρώντας σε άμεση ενοποίηση με οποιονδήποτε σύλλογο δεχτεί.

Παλεύουμε για:

- Ανατροπή της αντιλαϊκής επίθεσης κυβέρνησης – κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ. Κατάργηση **παλιών και νέων μνημονίων**, των δανειακών συμβάσεων και των αντιδραστικών «μεταρρυθμίσεων» του κεφαλαίου.
- *Είμαστε στο πλευρό της κοινωνικής πλειοψηφίας που μαστίζεται από τα μνημόνια, την ανεργία, τις ελαστικές σχέσεις εργασίας, τις περικοπές εισοδημάτων και τους πλειστηριασμούς λαϊκής κατοικίας.*
- Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους, με πλήρη εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα. Να καταργηθούν όλοι οι νόμοι της ελαστικής εργασίας. Μείωση του εργάσιμου χρόνου χωρίς μείωση των αποδοχών
- Επαναφορά των εργασιακών δικαιωμάτων που χάθηκαν με τα μνημόνια (τριετίες, μετενέργεια, ομαδικές απολύσεις, κλπ)
- Δημοκρατία και ελεύθερο συνδικαλισμό στους χώρους δουλειάς, ενάντια στον εργοδοτικό δεσποτισμό και την απόλυτη εξουσία του κεφαλαίου.
- Αποκλειστικά δημόσια, καθολική και υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση. Καταβολή των οφειλών του κράτους και της εργοδοσίας.
- *Κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων. Πλήρης σύνταξη στα 60 (ή 30 χρόνια δουλειάς) για τους άντρες και στα 55 για τις γυναίκες*
- Δημόσιο έλεγχο των τραπεζών που χρηματοδοτήθηκαν με χρήματα του ελληνικού λαού
- Κλαδική σύμβαση με ρήτρα μη απολύσεων που να καλύπτει όλους τους εργαζόμενους. Ένταξη όλων των

επινοικιαζόμενων, συμβασιούχων και ωρομίσθιων στην κλαδική σύμβαση, για όσο διάστημα απασχολούνται στην τράπεζα.

- Κατάργηση της ελαστικής και ενοικιαζόμενης εργασίας στις τράπεζες. Να σταματήσει το *outsourcing*, δηλαδή η εκχώρηση παραδοσιακών τμημάτων τραπεζικής εργασίας στο λεγόμενο “σκιώδη τραπεζικό τομέα”.

Στην τράπεζα Πειραιώς διεκδικούμε:

- Προστασία της απασχόλησης από απολύσεις, αποσχίσεις, εκχωρήσεις τραπεζικών εργασιών σε Τρίτους
- Εφαρμογή του κανονισμού εργασίας.
- Διασφάλιση του κλαδικού ωραρίου εργασίας
- Να καταργηθούν οι αστερίσκοι με το «οικειοθελής παροχή».
- Ένταξη στο Πρόγραμμα Εφάπαξ της Τράπεζας Πειραιώς

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

www.akinep.gr – info@akinep.gr

Τηλέφωνα επικοινωνίας: Θεοφανόπουλος Βασίλης 6944 723483, Κοκκινάκη Αναστασία 6973551657, Τρίμη Γεωργία 6974 032985, Κόλλιας Γεώργιος